

Tari István válasza

Tari István
 Dimitrije Tucović u. 6.
 21220 Óbecse/Bečej
 Szerbia és Montenegró Államközössége

Rózsás János író úrnak
 H-8800 Nagykanizsa
 Csengery út 52.
 Magyarország

Kedves János Bátyám!

Hosszú ideje készülök válaszolni 2004. december 14-én kelt leveledre, mely a *reményt* jelentette akkor, és a *reményt* jelenti ma is számomra. A reményt, az ígéretet, melynek nincs túl nagy jelentősége az engedelmes, cselekvőképes fogyasztóvá hülyített világokban... A föllekesített fogyasztók számára inkább az új termék megjelenése, elérhetősége, birtokba vétele jelentheti a reményt. Az új célokat. Az intimitás élményét! Gondolj csak bele, hányan babusgatják, hányan illetik becenévvel használati tárgyaikat, melyeket időnként illik – ahogyan azt felétek mondják: „lecserélni”.

Európa és a Nagyvilág nem beszéli a nyelvünket, ám mi se tanultuk még meg azt, hogy Európa és a Nagyvilág nyelvén közöljük sérelmeinket. Mi úgy viselkedünk, mintha minden a legnagyobb rendben volna velünk. A Nagyvilág, bizony, beleremegett volna a javunkat szol-

gáló, minősített többségű, elsőprő erejű népszavazásba! Azokat a gáztetteket, melyeket Európa elkövetett ellenünk, magyarok ellen, közvetve a legutóbbi népszavazás hagyta jóvá. Igen: jóváhagyás! – jóvátétel helyett. Erről a jóvátételről a magyarság önként mondott le. És annyira híján vagyunk a szellemi robbanóanyagoknak, hogy az már kézlegintést se érdemel. Hogy azt az elborzasztó nagypofájúságot ne is részletezzem, mely – mint az abortuszaiokról tele szájjal fecsegő asszonyok – a magyarság legbizalmasabb ügyeit firtatja, ráadásul a KISANTANT jelenlétében.

János Bátyám! Saját nyelvünket sem használjuk jól akkor, amikor a magyar állampolgárság megadásáról szólunk. Nekünk, apáinknak, elődeinknek nem MEG-, csak VISSZAADHATJÁK azt, amit egykor elrabortak, eloroztak tőlünk, tőlük! Mondom, a REMÉNYT jelentette, s a könnyekig meghatott leveled, hiszen, ha valaki tudja, akkor az éppen Te vagy, aki nagyon is tisztában van azzal, hogy mit jelent a REMÉNY ma, mit jelentett számodra rabságod idején, 3266 napon át, a kínai határ közelében, amikor még kanalad sem volt. Sokkal többet kellene Tőled tanulnunk. És a növényektől is. Életerejük, élni akarásuk zöldjétől... Közeli, személyes találkozásunk reményében üdvözöl:

Tari István
 Óbecsén, 2005 május 25-én